νίζεται γιὰ τὴν πατρίδα...

Ἀρνηθήκαμε νὰ ψωνίσουμε καὶ τραβήξαμε στὸ παρακάτω χασάπικο, ἀποφυγόντες ἔτσι καὶ κανένα λόγο πατριωτικό...

Καθὼς φεύγαμε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μαγείρους, ρώτησε τὸν ὑπερπατριώτη χασάπη:

—Ἔχεις ὑπηρετήσει στὸ στρατό;

—Ὄχι, ἀκόμα, ἀπάντησεν ἐκεῖνος. Ἔστειλα... ἐσᾶς γιὰ νὰ ὑπηρετήσετε...

Σὰν ἀπομακρυνθήκαμε λίγο, ὁ χασάπης σταύρωσε τὰ χέρια του, ἀκούμπησε σὲ μιὰ στήλη τοῦ κρεοπωλείου του καὶ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του, μουρμουρίζοντας:

—Ποῦ στὸ διάολο τὰ βρῆκαν αὐτὰ τὰ κοθώνια καὶ τὰ φέραν καὶ στὴν ἀγορά;... Φτοῦ, τὸ γόνα του, μέσα, καὶ θὰ πᾶνε καὶ στὸν πόλεμο!... Φτοῦ, καὶ πάλι φτοῦ!..

—Φτοῦ στὰ μοσχαράκια σου, γιὰ νά...μὴ βασκαθοῦν, τοῦ εἶπεν ὁ φιλόσοφος, ἑν μαγειρεῖῳ συνάδελφος, καὶ ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του, πρὸς τὸν ἄλλο χασάπη, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, σὰν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ τραγουδῶντας τὰ τραγούδια του:

Ὡραῖα ποῦναι στὸ στρατό,
σὰν βράζει τὸ καζάνι,
κι' ὁ σιτιστὴς ξαφρίζοντας
στὴ καραβάνα βάνει !...

—Καλῶς τὰ παιδιά, καλῶς τὰ παλληκάρια μου! μᾶς εἶπε ὁ ἄλλος χασάπης, τρίβοντας τὰ χέρια του! Ἔχω κάτι ἀρνιά, μωρὲ παιδιά, ποὺ εἶνε σὰν τὸ χιόνι!...

....

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ στρατιῶτες, παρατεταγμένοι στὴ γραμμή, μὲ τὶς καραβάνες τους στὰ χέρια, πέρναν τὸ συσσίτιό τους.

—Μὴν βουτᾶς βαθειά, κυρ δεκανέα, τὴ κουτάλα, διαμαρτυρώντουσαν. Βάλε μας καὶ λίγη λύγδα ἀπὸ πάνω...

—Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησα τὸν ἑν ὅπλοις καὶ κουτάλαις, φιλόσοφον συνάδελφον.

—Ὅτι στὴν κορυφὴ τοῦ καζανιοῦ εἶνε τὸ παχὺ καὶ στὸν πάτο τὸ νεροζοῦμι! μοῦ ξήγησε.

—Νὰ πάρη ἡ δρυή! σκέφθηκα, καὶ μέσα σ' ἕνα καζάνι ἀκόμα ποὺ βράζει, δὲν ὑπάρχει ἡ ἰσότης ἡ ἰδανική. Ἡ ἀριστοκρατία, καὶ ἐκεῖ, βρίσκεται στὴν κορυφή, καὶ ὁ λαὸς πάντα στὸν πάτο κι'ἄς λέν' οἱ κοινωνιολόγοι ὅ,τι θέλουνε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Στὴ Λέσχη:

—Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον τὸν κύριο, ποὺ παίζει μπρίτζ; Τὸν μακαρίζω, φίλε μου !...

—Γιατί;

—Πρὶν παντρευτῶ ζήτησε τὴν γυναῖκα μου σὲ γάμο καὶ κείνη δὲν τὸν θέλησε !...

* * *

Ἡ καλύτερη λύσις:

Ὁ πατέρας τῆς κόρης.—Μ' ἕναν τέτοιο κοσμικὸ γάμο ποὺ μοῦ ζητᾶς, θὰ καταξοδευτῶ. Θὰ μοῦ κοστίση 10.000 δραχμές !...

Ὁ μέλλων γαμπρός.—Τότε, λοιπόν, τί πρέπει νὰ γίνη;

Ὁ πατέρας.—Ἀπλούστατα: Θὰ πάρης τὴν κόρη μου δίχως τὴν συγκατάθεσί μου...

* * *

Στὴ Νέα Ὑόρκη:

Ὁ ξενοδόχος.—Θὰ σᾶς δώσω, κυρία, ἕνα δωμάτιο στὸ 35ον πάτωμα.

Ἡ πελάτις.—Ὡραῖα !... Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον, ἂν μὲ ζητήσει κανείς, νὰ τοῦ πῆτε πῶς δὲν βρίσκομαι πλέον στὸν κόσμο αὐτό !

* * *

Μεταξὺ ἀνέργων:

—Τί γίνεται ὁ Τζίμ;

—Προσελήφθη σ' ἕνα ἱπποδρόμιο καὶ περιοδεύει στὶς ἐπαρχίες.

—Καὶ τί δουλειὰ κάνει;

—Ἄ, σχεδὸν τίποτε. Μόνον διὸ φορὲς τὴν ἡμέρα βάζει τὸ κεφάλι του μέσα στὸ στόμα τῶν λιονταριῶν !...

* * *

Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα:

Ὁ ἀστυνόμος.—Ἀφοῦ ἡ γυναῖκα σας ἐξαφανίστηκε ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες, γιατί δὲν μᾶς εἰδοποιοῦσατε πιὸ ἐγκαίρως;

Ὁ...εὐτυχὴς σύζυγος.—Μοῦ φαινόταν ἀπίστευτο, κύριε ἀστυνόμε !...

* * *

Στὸ δικαστήριο:

Ὁ πρόεδρος.—Τί ἐπάγγελμα κάνετε, μάρτυς;

Ὁ τυφλὸς μάρτυς.—Εἶμαι ὁ ἄσσος τῶν...τυφλῶν !

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὸ Ἄνδερσον τῆς Ἰνδιανοπόλεως, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, γιορτάστηκε τελευταία δημοσίως καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπισημότητα ἡ πενηκονταετηρὶς τῶν γάμων τοῦ Ἀβραὰμ Κόδδιγκτων καὶ τῆς συμβίας του Ἰωσηφίνας, τῆς ἄλλοτε μὶς Μπροὺκ.

Ἡ τιμὴ ποὺ ἔγινε στὸ εὐτυχισμένο αὐτὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἄξιζε μὲ τὸ παραπάνω, γιατί τὸ ζεῦγος Κόδδιγκτων τράβηξε πολλὰ καὶ βασανίστηκε, ὥσπου νὰ χορέψη τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα.

Ὅταν ὁ νεαρὸς Ἀβραὰμ ἐγνώρισε τὴν νεαρὴ καὶ θελκτικὴ μὶς Ἰωσηφίνα, τὴν ἀγάπησε φλογερά. Ἦταν ὅμως πολὺ δειλὸς στὸν ἔρωτα καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ φανερώση τὸ ἀγνὸ καὶ φλογερὸ αἴσθημά του στὴν ὥμορφη φίλη του, ἡ ὁποία ὡστόσο περίμενε μὲ λαχτάρα καὶ μὲ ἀφάνταστο χτυποκάρδι ν' ἀκούση ἀπὸ τὸν μόνο νέο ποὺ σιμπαθοῦσε, τὸ τρυφερό του μυστικό.

Ἔτσι τὰ χρόνια περνοῦσαν στεῖρα καὶ παραμένα γιὰ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους, οἱ ὁποῖοι βλεπόντουσαν σχεδὸν κάθε μέρα — ὁ Ἀβραὰμ εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ ὁ πιὸ στενὸς φίλος τῆς οἰκογενείας Μπροὺκ — ὥσπου ἕνα πρωὶ ἀνοιξιάτικο, ἡ Ἰωσηφίνα λιπαθύμησε στὸ περίπατο, κι' ὁ Ἀβραὰμ, πάνω στὴν παραζάλη του, τὴν ἐφίλησε, πρὶν τὴν συνεφέρη. Τὸ φιλὶ αὐτὸ ὑπῆρξε τόσο φλογερό, ὥστε ἡ Ἰωσηφίνα ἐμέθυσε καὶ ζαλίστηκε τόσο, ποὺ ἀγκάλιασε κι' ἐφίλησε κι' αὐτὴ τὸν φίλο της. Ἔτσι, λίγες μέρες μετὰ τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ «σύμπτωσι», ἔγιναν οἱ γάμοι τῶν δύο νέων, πρὸ πενήντα ἀκριβῶς ἐτῶν.

Τὰ πενήντα χρόνια τῆς συζυγικῆς συμβιώσεως δὲν ἐμάραναν καθόλου τοὺς δυὸ συζύγους, οἱ ὁποῖοι, μολονότι βαστοῦν στὴν πλάτη τους τὸ βάρος ἑνὸς σχεδὸν αἰῶνος, ἔπαιξαν ἑπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς πενηκονταετηρίδος τῶν γάμων των ὑπέροχο τέννις, μὲ νεανικὸ σφρῖγος καὶ ζηλευτὴ ζωηρότητα....

* * *

Οἱ σοφοὶ τοῦ Μαρόκου, οἱ περίφημοι «Παλέδ», συνέταξαν ἐσχάτως ἕναν κώδικα ἠθικοτυπίας πρὸς χρῆσιν τῆς Μαροκινῆς ἀριστοκρατίας.

Σύμφωνα μὲ τὸν κώδικα αὐτόν, ἀπαγορεύεται:

«Τὸ σκούπισμα τοῦ δωματίου τὴ νύχτα. Τὸ πλύσιμο τῶν χεριῶν μὲ....χῶμα ! Τὸ νὰ τρῶς βαδίζοντας. Τὸ ν' ἀκουμπᾶς μὲ τὶς πλάτες σὲ ξένες πόρτες. Τὸ νὰ φεύγης βιαστικὰ ἀπὸ τὸ τζαμί. Τὸ νὰ σφουγγίζης τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου σου μὲ τὸ μανίκι σου. Τὸ νὰ σβήνης τὸ κερὶ ἢ τὸ λυχνάρι ἢ τὴ λάμπα σου, φυσῶντας τα. Τὸ νὰ γδύνεσαι μπροστὰ στοὺς ἄλλους τὶς φεγγαρόλουστες νύχτες. Τὸ νὰ κόβης τὰ νύχια σου μὲ τὰ δόντια σου. Τὸ νὰ χαΐδεύης τὰ γένεια σου. Τὸ νὰ βρίζης τοὺς νεκρούς, κλπ. κλπ.».

Εἴπατε τίποτα ;....

* * *

Στὸ Παρίσι, πρὸ δέκα ἡμερῶν, αὐτοκτόνησε ἕνα παιδάκι ἡλίας ἕξη χρόνων, πέφτοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του στὸ δρόμο. Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἔπαιξε ἀπὸ ἐπιληψία καὶ πολλὲς φορὲς εἶπε στὴ μαμά του, κλαίγοντας:

—Μαμάκα μου, βρίσκω πῶς εἶνε καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ τυραννιέμαι ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια μου !

Ὁ Γάλλος γιατρὸς Μαρώ, ὁ ὁποῖος θεράπευε τὸν μικρὸ ἐπιληπτικὸ ποὺ αὐτοκτόνησε, ἀναφέρει στὸ σύγγραμμά του «Αὐτοκτονίες Παιδιῶν» καὶ τὴν ἕξης περίεργη αὐτοκτονία μικροῦ παιδιοῦ:

«Ὁ Ραοὺλ Γκέντ, ἡλικίας ἕνδεκα χρόνων, βρέθηκε μιὰ μέρα κρεμασμένος στὸ δωμάτιό του. Στὴν ἀρχὴ ὑπετέθη πῶς ἦταν θῦμα βδελυροῦ ἐγκλήματος. Κατὰ τὴν νεκροψίαν ὅμως ἀποδείχτηκε ὅτι αὐτοκτόνησε. Τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ αὐτόχειρος ἦταν κατάστικτο. Στὸ ἀριστερό του χέρι εἶχε κεντήσει μιὰ καρδιὰ τρυπημένη μὲ βέλος καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἑξῆς φράσι: «Γιὰ σένα, Πουλχερία» ! Στὸ δεξί του χέρι πάλιν ὑπῆρχε στιγματισμένη ἡ ἑξῆς φράσις: «Ὁ ἔρωτας μὲ ἔκαψε» ! Τέλος, πάνω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ μαστό του εἶχε κεντήσει τὴ φράσι: «Δὲν εἶνε πειὰ δική μου» !...».

Στὸ ἴδιο σύγγραμμά του ὁ γιατρὸς Γκέντ ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων καὶ αὐτοκτονίες παιδιῶν ἀπὸ ἁπλὴ μίμησι ἢ ἀπὸ παλληκαριά !...

* * *

Στὸ Μουσεῖον τοῦ Πουτοιὰζ βρίσκεται ἡ κνήμη τῆς περίφημης βασίλισσας τῆς Γαλλίας Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ἡ κνήμη αὐτὴ διατηρεῖται σὲ θαυμασία κατάστασι. Οἱ μνῶνες της εἶνε ἀποσκληρυμένοι μὲ κάποια ἄγνωστη σήμερα χημικὴ οὐσία καὶ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν τελείως ἀπείραχτα. Ἡ κνήμη καὶ τὸ πόδι τῆς τραγικῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας εἶνε ὑπερόχως καλλίγραμμα καὶ παρουσιάζουν μιὰ ἀριστοκρατικὴ λεπτότητα. Τὸ μόνο ἐλάττωμα ποὺ βλέπει κανεὶς στὸ βασιλικὸ αὐτὸ πόδι, εἶνε τὸ ἀκόλουθο: Τὸ μεσαῖο του δάχτυλο εἶνε ἀτραμικὸ καὶ παραμορφωμένο !